

Gestrand op Kreta

Ik ben met Marja op Kreta. We rijden midden op de dag met een Opel Astra van Rental Cars-Chania langs de kust op zoek naar een leeg strandje in een baai, waar je met een de auto kunt komen en waar je zonder pottenkijkers de nacht kunt doorbrengen.

Bij het dorpje Pacheia zien we zo'n strandje liggen. Een Paradijsje.

Er gaat een smalle zandweg naar beneden.

Doen?

We mogen van Rental Cars alleen op verharde wegen rijden. Geasfalteerd staat er in het contract. Verhard kan van alles zijn.

Doen?

Doen! Of willen we met onze spullen, eten en drank in die hitte helemaal naar beneden lopen! Nee toch?!

Het zandpad wordt steeds steiler, het wordt een rotspad.

Ik moet flink op de remmen staan, maar ook weer niet te flink, want we moeten niet over de kop slaan.

Dan kom ik met het voorwiel in een gat. Daar staan we, ik kan niet vooruit en niet achteruit.

Shit, daar staan we.

Ik hoor in een olijfgaard een tractor en ik ga kijken of ik hulp kan krijgen.

De man op de tractor heeft me al gezien. Hij stopt en steekt zijn handen in de lucht en wijst in de richting van het dorp.

Pachia?

Yes Pachia!

We gaan hulp halen in het dorp.

Het is bloedheet. Marja heeft zweetdruppeltjes onder haar neus.

Redding

In Pachia gaan we naar het dorpscafé.

De caféhouder wil wel geloven dat we op het pad naar het strand vast zitten, maar hij weet geen oplossing. Niemand in het dorp heeft een auto, die sterk genoeg is om ons naar boven te trekken.

Misschien de vuurtorenwachter met z'n Toyota met vierwielaandrijving.

Alleen, de vuurtorenwachter is nog niet terug van zijn werk. Wanneer we even willen wachten....

We willen wel even wachten, wat moeten we anders?

Aan het eind van de middag komt de vuurtorenwachter binnen. Hij heeft al over ons gehoord, we hoeven niks meer te vragen.

Hij is een neef van Mikis Theodorakis, de internationaal bekende muzikant en communistische politicus, die in de jaren '60 onder het kolonelsregime jarenlang in de gevangenis zat en later bekend werd als Zorba de Griek.

Wanneer ik zeg dat Mikis Theodorakis mijn held is, glimt zijn neef van trots.

Ik stap bij hem in de Toyota-jeep.

We rijden achterstevoren het zand- en rotspad af.

Bij de gestrande Opel Astra stoppen we. Ik moet achter het stuur gaan zitten om de auto recht op het pad te houden.

Het gaat stapje voor stapje, maar het gaat: de Toyota-jeep trekt mij achterstevoren de heuvel op.

We stoppen in het dorp op een weg die verderop omhoog de bergen in gaat.

‘Dit is een weg met keien en gaten, hier is door de regering zwaar op bezuinigd, hier ben je blijven staan, okee?’

De vuurtorenwachter legt wat stenen bij de rand van de weg. ‘Auto’s van Rental Cars kunnen niks hebben!’ zegt hij. ‘Het kunnen de bladveren zijn of de cardanas, maar zeg maar dat het plaatwerk is verbogen.’

In het dorpscafé worden we als helden ontvangen.

Met de wandtelefoon achter de bar bel ik met Rental Cars-Chania.

‘We zijn blijven staan op een bergweg in Pacheia... Over een paar keien gereden... Ze lagen om de bocht... Het plaatwerk is verbogen, hoe dan ook: we kunnen niet verder.’

De man van Rental Cars Chania is argwanend.

‘Start de motor nog?’

‘Ja.’

‘Doet het stuur het nog?’

‘Ja.’

‘Waar loopt ie dan vast?’

‘Het plaatwerk schuurt tegen de binnenkant van de wielen!’

‘Staat u op een geasfalteerde weg? Kan ik iemand uit het dorp aan de telefoon krijgen?’

Ik wenk de cafébaas, die neemt de telefoon van mij over.

Het telefoongesprek gaat nu in het Grieks. Er is even een heftig verschil van mening, maar het eindigt met okee.

‘Rental Cars komt jullie morgenvroeg om tien uur halen!’

Het is een pak van mijn hart.

Zand

Het café loopt vol.

Marja geeft rondjes bier, wijn, worst en brood met vis. We zijn gematst, dat willen we vieren.

Er is muziek, er wordt gedanst, er gaan borden aan diggelen en ik zing met de vuurtorenwachter de Internationale.

Marja is de koningin in de bijenkast en om te voorkomen dat het me te veel kost vraag ik na twee uur de rekening.

We brengen Theodorakis naar zijn huis.

Hij staat erop dat we bij hem blijven slapen, maar Marja heeft een reden om niet op die uitnodiging in te gaan.

‘We gaan naar het strand.’ zeg ik. ‘In dit land kun je in de open lucht slapen. We hadden niet zo moeilijk hoeven te doen met die auto, we kunnen gewoon lopen!’

Dat doen we. We komen zonder problemen beneden en zijn een nacht en een dag in ons Paradijsje.

Wanneer we de volgende morgen om negen uur bij onze Opel Astra komen, zien we dat iemand de auto van voor naar achter en van onder naar boven heeft gewassen

Dom dat we daar zelf niet aan hebben gedacht.

Het eerste waar de chauffeur van de sleepdienst van Rental Cars naar kijkt is of er zand op de huurauto zit.